

Μιλτιάδης Καρύδης Τάτης 'Αποστολίδης

ΜΕ ΤΗΝ «ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΑ ΟΥΓΓΑΡΙΚΑ»

ΑΚΟΥΓΟΝΤΑΣ τὴν «Φιλαρμόνια Ούγγαρικα» δὲν ξέρει κανεὶς τί νὰ ἐξάρη περισσότερο: τὴν ἰκανότητα τῶν μελῶν τῆς νὰ ἀποδίδουν ὁ καθένας μὲ θαυμαστήν ἀκρίβεια καὶ τεχνικὴν δεξιότητα τὸ πρὸς ἐκτέλεση κείμενον, ἢ τὸ πνεῦμα τῆς σχεδὸν ἀπρόσπου συμβολῆς τῶν στῆν προσπάθεια τῆς μάζας, πρὶ ἀνταντακλάται σὲ ἡχητικὴ συμμετρία καὶ ὁμοιογενὴ ποιότητα ἤχου — χαρακτηριστικὸ τῶν ὀρχηστρῶν ἀνωτέρας κλάσεως.

Καὶ τίς δυὸ αὐτὲς βασικὲς ἀρετὲς τῆς οὔγγαρέζικης ὀρχήστρας θαυμάσαμε στὴν εἰσαγωγὴν — φωνητικὴν τοῦ Τσαϊκόφσκυ «Ρωμαῖος καὶ Ἰουλιέττα». Ἡ ἐλαφρότης καὶ εὐκίνησις τῶν ἐγχόρδων, ἡ τέλεια τονικὴ ἀκρίβεια καὶ εὐαισθησία τῶν πνευστῶν, ἔδωσαν ὅσον μαστρού Μ. Καρύδη τὰ μέσας νὰ πραγματοποιήσῃ μιὰ συγκλονιστικὴ ἐρμηνεία. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀπευθύνεται κυρίως στὴν συνασθηματικὴ πλευρὰ τοῦ ἀκροατοῦ καὶ ἡ ἐκτέλεσίς του διεγείρει καὶ συναρπάζει, ἀναλόγως τῆς προβολῆς τοῦ παθητικοῦ καὶ μεγαλειώδους

στοιχείου. Ὁ μικρόσωμος Ἕλλην ἀρχιμουσικὸς ὅμως δὲν περιορίστηκε σὲ τὰ πλαίσια αὐτῆς τῆς, δοκιμασμένης ἐπιτυχίας, συνταγῆς: Ἐξευγένησε τὴν ρητορείαν τῆς συνθέσεως ἐξήντησε ὅλο τὸ μουσικὸ τῆς περιεχόμενο πραγματοποιῶντας παράλληλα μιὰ ἐντυπωσιακὴ παρουσίαση τοῦ ἐρωτικοῦ θέματος, μὲ μεγαλύτερη σὲ κάθε ἐπαναφορά του συγκινησιακὴ ἐνταση (κέντρο γύρω ἀπὸ τὸ ὅποιο ἐπλέκοντο τὰ δραματικὰ ἐπεισόδια τοῦ ἔργου).

Τὸ ὅτι ὁ διολιστὴς Τ. Ἀποστολίδης ἔχει ἐπὶ χρόνια πολὺ ἐργαστή σάν μέλος ὀρχήστρας, ἀποτελεῖ ἴσως τὴν ἐξήγηση τοῦ σχεδὸν ὑπερανθρώπου συντονισμοῦ του μὲ τὴν «Φιλαρμόνια Οὔγγαρικα» στὸ κοντσέρτο Μέντελσον. Σπανίως μπορεῖ νὰ παρατηρηθῇ κανεὶς, ἀκόμα καὶ σὲ δίσκους, τέτοια ρυθμικὴ σύμπτωση — ἰδιαίτερα στὴν δυσκολώτατη συνομιλία μὲ τὰ πνευστὰ, στὸ 3ο μέρος —. Ἡ ἀπαράμιλλη ὁμῶς ἐπιτυχία, ἡ ἐνθουσιαστικὴ ἀπῆχηση τῆς ἐρμηνείας τοῦ Τ. Ἀποστολίδη, ὀφείλει τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς

στὴν παρουσία ἐνὸς στοιχείου ἐξαιρετικὰ δυσχερετοῦ στὴν μέγρι σήμερα ἑλληνικὴ βιολιστικὴ δραστηριότητα: τὴν χωρὶς ἐλαττώματα τεχνικὴν, τὴν χωρὶς ἀτυχήματα τονικὴν ἀκρίβειαν. Καὶ ὅλα αὐτὰ σὲ συνδυασμὸ μὲ τὴν ἐντονη προσωπικότητα τοῦ καλλιτέχνη, τὴν καθαρὴν μουσικὴν του ἀντίληψη, τὸν ζεστό, γεμάτο ἦχο τῆς δοξαριᾶς του, τὸ φλογερὸ ἀλλὰ τιθαυευμένον ταμπραμένο του. Ἄν προσθέσῃ κανεὶς τὴν τέλεια συνεννόησιν τοῦ σολίστ μὲ τὸν μαέστρο, μπορεῖ εὐκόλα καὶ σωστὰ νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Κοντσέρτου Μέντελσον ἀπέτελεσε μουσικὸ γεγονός μεγάλης σημασίας γιὰ τὰ ἑλληνικὰ χρονικά.

Ἡ δ' συναυλία τῆς «Φιλαρμόνια Οὔγγαρικα» ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ ἀρχιμουσικοῦ τῆς Μιλτιάδης Καρύδη, ἔκλεισε μὲ τὴν θαυμασίαν ἐρμηνείαν τοῦ «Κοντσέρτου γιὰ ὀρχήστρα», ἔργου τῆς τελευταίας — καὶ ὠραιότερας — δημιουργικῆς περιόδου τοῦ Μπέλα Μπάρτοκ.

ΛΙΑΝΑ
ΡΟΥΣΣΙΑΤΟΥ
ΠΙΠΕΡΑΚΗ